

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 410 ■ 16 Şubat 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

Balyoz tutuklamaları yetmez

ERGENEKON

DAĞITILSIN

- 12 Eylül tipi bir darbe yapacaklardı.
- Yunanistanla savaş çıkaracaklardı
- Direnenleri statlarda katledeceklerdi
- Camiler bombalanacaktı
- Rahip Santoro'yu, Hrant Dink'i, Malatya'da üç Hıristiyanı öldürdüler

Kıbrıs'ta
işgale son!
2 Mart'ta
genel grev var

S.3

Sözde değil,
özde
demokrasi
istiyoruz

S.6

MISIR

DEVİRİMİN İLK

KAZANIMI

Mübarek gitti, mücadele sürüyor

S.4-5

Üniversitede
özgürlük
isteyenler
2 Nisan'da
sokakta!

- Parasız eğitim!
 - Anadilde eğitim!
 - Başörtüsüne özgürlük!
 - Polis defol!
- Üniversitede
Özgürlük İstiyoruz
İnisiyatifli bu taleplere sahip çıkan tüm gençleri 2 Nisan'da 18.00'de İstiklal Caddesi'nde yan yana olmaya çağınıyor.

Darbe, bir daha asla!

Arjantin'de 1976'da darbe yapan General Videla, 2010 yılının Aralık ayında, 84 yaşında ömür boyu hapse mahkum oldu.

Arjantin 1976'daki darbe ile hesaplaşmaya ilk olarak 2006'da, yani darbeden tam 30 yıl sonra, darbe yapan askerleri affeden, onların yargılanmasını engelleyen yasaları iptal ederek başladı.

Aralarında General Videla'nın da bulunduğu önde gelen askerî yetkililer 1985'te mahkûm edilmişti, ancak beş yıl sonra eski Devlet Başkanı Carlos Menem tarafından affedildi.

Daha sonra 1986 ve 1987'de birçok asker ve polis adalatten kaçmasına olanak sağlayan iki af yasası daha kabul edildi.

2003'te bu yasaların iptali için açılan dava, 2005'te Yüksek Mahkeme tarafından onaylandı. Arjantin'in eski başkanı Nestor Kirchner'in inisiyatifliyle yargılamalar 2006 yılında yeniden başladı ve darbenin yapıldığı 24 Mart günü "Adalet ve Hakikat için Bellek Günü" olarak anılmaya başlandı.

1976-1981 yılları arasındaki darbe rejimi sorumlusu "Arjantinli Hitler" olarak anılan Jorge Videla, ömür boyu hapse mahkûm edildi. Jorge Videla'yı birlikte generaller Luciano Benjamin Menendez ve Gustavo Alsina da aynı cezaya çarptırıldı. Yani Arjantin darbe ile hesaplaşmaya darbeden 30 yıl sonra başlayabildi ve darbeci generallerin ceza almaları yıllar sürdü.

Türkiye'de de siyasi hayatın iliklerine işlemiş olan darbeci zihniyetten kurtulmak tabii ki kısa sürede ve kolaylıkla olmayacak.

Bizler, Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu olarak Ergenekon çetesi ilk ortaya çıktığı günden bu yana bazen binler halinde bazen küçük basın açıklamalarıyla sokağa çıktık.

Bugün Balyoz Davası varsa bu bir grup darbe karıştımın suç duyurusunda bulunması sonucu gerçekleşti. Arjantin örneği bize gösteriyor ki, sürekli, istikrarlı bir şekilde mücadele etmeye devam etmek çok önemli. Bir gün mutlaka, biz de Arjantin'de olduğu gibi darbecileri cezalandıracağız.

Balyozcular hesap verecek:

Harp oyunu değil, 12 Eylül tipi bir darbe

Balyoz Darbe Planı davasının 13. duruşmasında, 163 cunta üyesi hakkında tutuklama kararı verildi. Tutuklananlar arasında 1. Ordu Komutanı emekli Orgeneral Çetin Doğan da bulunuyor. Ayrıca Oda TV.com adlı internet sitesinin yöneticilerinin evleri ve büroları da mahkeme kararıyla arandı, sitenin sorumlusu Soner Yalçın ve 3 arkadaşının da gözaltına alındı. Böylece, cumhuriyet tarihinde ilk kez, orduda görev yapan komutan ve üst düzey subaylar darbe planı yapmaktan dolayı tutuklanmış oldular. Bu nedenle Balyoz Davası, tarihi bir dava olma özelliği taşıyor.

Aslında Balyoz sadece bir plan değil. Balyoz, 2003 yılı Mart ayından itibaren hayata geçirilmeye başlanan bir darbe planı. Gölçük'te ortaya çıkan Oraj Hava Harekat Planı'nda Genel Sekreter Hava Pilot Kurmay Albay A. Bertan Nogaylaroğlu tarafından imzalanmış iki sayfalık bir belgede: "Harp Akademileri Komutanlığı'nda yapılan hazırlıkların Hava Kuvvetleri Komutanı tarafından öğrenilmesi engellenecek, Komutana gelecek her türlü bilginin önü kesilecektir. Harp Akademileri Komutanlığı'nda yapılan hazırlıkların öğrenilmesi durumunda çalışmaların jenerik Harp

Oyununa yönelik hazırlıklar olduğu bildirilecek, bu konu ivedilikle özel kurye aracılığı ile Harp Akademileri Komutanına iletilecektir. Ege uçuşlarının sayısının artırılmasına yönelik olarak Komutan üzerinde baskı oluşturulacak, gerekirse sert önlemlerin alınması gerektiği her fırsatta ve her kademede komutana söylenecektir", diyor. Aynen belgede belirtildiği gibi, Türk savaş uçaklarının 2000 yılında 440, 2001'de 950, 2002'de 3200 kez Yunan hava sahasını ihlal ettiği bildirildi. 2003 yılının son beş ayda ise ihlallerin sayısının 1530'a ulaştığı öne sürüldü.

Balyoz darbe planının hayata geçirilmeye başlandığının bir başka önemli kanıtı ise Hrant Dink cinayeti. Yine Gölçük'te bulunan bulunan belgelerde aralarında dört yıl önce öldürülen Agos Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in de bulunduğu 19 kişinin öldürülmesi hedefleniyordu. Genelkurmay'ın 'misyonerlik tehdidini' karşı başlattığı kampanya sonucunda Rahip Santoro ve Malatya'da üç Hristiyan öldürüldü. Yine, Cumhuriyet Mitingleri'nde yapılan darbe çağrılarını ve 27 Nisan e-muhtırası Balyoz darbe planının bir parçası olarak hayata geçirildi.

Generallerin yüzde 10'u tutuklu

Balyoz Darbe Planı davasının 13. duruşmasında, TSK'da görev yapan general ve amirallerin neredeyse yüzde 10'u tutuklandı. İki deniz saha, bir kolordu, bir tugay, iki jan-

darma bölge, bir denizaltı filo, bir üs komutanı dahil 28 subay cezaevine gönderildi. Tutuklananlar arasında, halen orduda görev yapan 15 general, 11 amiral, 33 albay, 5 yarbay, 4 binbaşı, 2 yüzbaşı, 1 üsteğmen ve 28 asker bulunuyor. Tutuklanan 40 emekli asker arasında ise 1. Ordu Komutanı emekli Orgeneral Çetin Doğan Çetin Doğan, Eski Hava Kuvvetleri

Komutanı Emekli Orgeneral İbrahim Fırtına, Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Emekli Oramiral Özden Örnek, Emekli Tuğgeneral Süha Tanyeri bulunuyor. Dolayısıyla, duruşmada, Türk Silahlı Kuvvetleri'nde görev yapan toplam 301 general ve amiralin 28'i, yani TSK'da görevli her 10 generalden neredeyse biri Balyoz Davası'ndan tutuklanmış oldu.

500 kişi darbe planı yapar mı?

Balyoz Darbe Planı'nın gerçek olmadığını, Balyoz'un sadece bir savaş semineri olduğuna dair çok sayıda iddia bulunuyor. Bu iddiaların temelinde, 11 No'lu CD'de bulunan delillerin sahte olduğu ve buraya sonradan eklendiği, planda adı geçen isimlerden bazılarının Balyoz Planı yapıldığı sırada yurt dışında olduğu, listelerde isimlerinin geçtiğinden haberleri dahi olmadığı gibi iddialar bulunuyor. Tüm bunlara ek olarak Kemal Kılıçdaroğlu'nun da ifade ettiği gibi 'hiç 500 kişi bir araya gelip darbe planı mı yapmış?' deniyor. Birincisi, sözü edilen deliller

Balyoz Darbe Planı'nın çok küçük bir kısmını oluşturuyor. Bu delilleri görmezden gelsek bile ortada dava başında savcılığa teslim edilen 10 çuval belge ve daha sonra Gölçük'te ortaya çıkan 43 klasör ve hard disk'ler var. Bu belgelerde ve söz edilen ve 2003 yılından sonra uygulanmaya konmuş olan Hrant Dink'in öldürülmesi, Yunan Hava Sahasının ihlal edilmesi gibi eylemler var. Eğer tutuklanan bazı isimler o sırada yurt dışındaysa ya da listede adı geçtiğinden haber yoksa bu tabii ki ortaya çıkmalıdır, ancak bu detaylar Balyoz Darbe Planı'nın çok

ama çok küçük bir parçasını oluşturmaktadır. Asıl cevaplanması gereken soru, eğer Balyoz bir savaş oyunuyorsa o zaman neden 12 Eylül darbesinin adı olan Bayrak Harekat Planı temel alınarak hazırlanmıştır? '500 kişi bir araya gelip darbe planı mı yapar?' konusuna gelince, eğer ordu, TSK gibi, her on yılda bir darbe yapmayı görev haline getirmiş, kendisini bu ülkenin tek sahibi zanneden, zamanında ülkenin seçilmiş başbakanlarını asmış ve bundan dolayı hiçbir ceza almamış bir ordu ise, 500 kişiyle de, 5 kişiyle de darbe planı yapabilir.

Mahkeme beraat diyor, Yargıtay ceza istiyor

Mısır Çarşısı davasında yargılanan Pınar Selek'e verilen 3. beraat kararına, Savcı itiraz etti. Dosya, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'na gidecek. Genel Kurul'un kararı belirleyici. Çünkü yerel mahkemenin bu karara direnme hakkı yok.

Yargıtay 9. Dairesi, Selek ve Öztürk hakkındaki beraat kararını bozarak ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla yargılanmasına karar vermişti. İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi, 9 Şubat'ta görülen ilk duruşmada beraat kararında ısrar etti.

231.000

TSK'da subay postası ya da orduvelelerinde çalışan asker sayısı.

Alman ordusunun tamamı 247 bin, İtalyan ordusunun tamamı 195 bin ve İngiliz ordusunun tamamı da 173 bin. Türk ordusunu "hizmet sektörü" İtalyan ve İngiliz ordularından daha büyük

BAK NE DEMİŞ?

"Türkiye doğrudan Mubareki hedef alan açıklamalar yapmamalıydı"

Kemal Kılıçdaroğlu,
CHP Genel Başkanı

"Siyasi İslam fena şekilde üzerimize geliyor."

Yavaş yavaş, su nefes alamayacağımız kadar yükselecek diye düşünüyorum bazen"
Fazıl Say
Besteci, piyanist

işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ sosyalist işçi

Ağlaşmayın, teslim olun!

Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner, Balyoz duruşması sırasında tutuklanan askerlerin yakınlarıyla görüştüğünden hemen sonra, Tayyip Erdoğan'la Dolmabahçe'de bir görüşme yaptı. Bazı gazete ve televizyonların dram dolu bir habercilik anlayışıyla, Balyoz darbe planını yapan askerlere sempati hatta şefkat beslememizi hedefleyerek sundukları haberlerinin arasında Tayyip Erdoğan'la Genelkurmay Başkanı arasında neler konuşulduğu tam anlamıyla bilinmiyor.

Fakat yeni bir Dolmabahçe uzlaşması dedikoduları ortalığa yayılmış durumda.

Hükümet, böyle bir uzlaşmaya girebilir.

Kıbrıs sorunundan Kürt sorununa kadar bir dizi politik başlıkta şahin politikalar izleyen hükümetin ordunun daha fazla yıpranmasını istememesi ve Balyoz darbecilerinin üzerine daha şiddetle gidilmesini engelleyecek çabalar içine girmesini bekleyebiliriz. Bu yüzden Genelkurmay Başkanı'yla Dolmabahçe'de neler konuşulduğunun halka açıklanması gerekiyor.

Balyozcuların tutuklanması yetmez! Tüm Ergenekon dağıtılarına kadar, sonuna kadar gidilmelidir!

Bu yüzden, darbe karşıtları uyanık olmak zorunda. Darbecilerin gözü yaşlı hallerini acıma duygusu yaratmayı hedefleyen medya propagandasına aldırma- yalım! Darbecilerin bütünüyle yakalanması, örgütlerinin dağıtılması için mücadeleyi aşağıdan örgütlemeye devam edelim.

Şimdi Emek Platformu zamanı

Hükümet "Torba Yasa" adı verilen düzenlemeleri elini kolunu sallaya sallaya çıkarttı. Polis Ankara'da yasaya karşı direnen ve meclis önünde eylem yapmak için yürümek isteyen emekçilere sert bir biçimde saldırdı. Sosyalist İşçi okurları da saldırdan payını aldı. Ama bu direniş dışında yasaya karşı yaygın bir direniş örgütlenmedi. Polis saldırsından sonra İstanbul'da örgütlenen eylem ise sadece KESK'e bağlı sendikalar katıldı. Eyleme katılım çok düşük oldu.

Torba Yasa'ya karşı direnişin küçüklüğü, Ankara'da sadece 10 bin emekçinin bir araya gelmesi, gündemimize yeniden Emek Platformu'nun kuruluşunu getirmeli. Konfederasyonların arasındaki uyumsuzluk, KESK ve Türk-İş arasında mesafe koyan, Türk-İş'i sarı olmakla suçlayan, sadece dörtlü adı verilen, ikisi meslek örgütü olan kurumların ittifakını dayatan sektör anlayışlar, mücadelenin zayıflamasına neden oluyor.

Hareketin, işçi hareketinin çıkarları, hareketin tüm düzeylerde birliğinin sağlanmasından geçer. En büyük işçi konfederasyonlarının bir Emek Platformu çatısı altında, aralarındaki uyumsuzluğu mücadelede yan yana gelerek gidermesi, Torba Yasa gibi saldırı başlıklarında birleşik bir mücadelenin örülmesi anlamına gelir.

Önümüzdeki dönemde kazanmak için mücadele den sosyalistler, birleşik mücadeleye, Emek Platformu'nun örülmesine daha yüksek bir sesle vurgu yapmalıdır.

Kıbrıs'tan çekin elinizi!

Başbakan Erdoğan, özgürlük için ayağa kalkan Mısır halkına övgüler yağıdırıyor. Mısır halkının zaferinin statükoya karşı bir zafer olduğunu söylüyor. Tıpkı Tunus, Mısır, Cezayir ve Yemen halkları gibi baskıya karşı isyan eden Kıbrıslı emekçiler karşısında ise statükonun sözcüsü olarak çıkıyor. Erdoğan, Çiçek ve AKP Kıbrıs'ta Ergenekon'la ve cunta ile kol kola girererek Kıbrıslılara saldırıyor.

2004 yılında adadaki bölünmüşlüğe son vermek, Kıbrıslı Türklerin ve Rumların tek bir devlet çatısı altında bir arada yaşamasını öngören Annan Planı adı verilen Birleşmiş Milletler'in önerisi referandumda sunulmuştu. Kıbrıslı Türklerin yüzde 65'i "Yes be annem" diyerek Annan Planı'na destek vermişti.

AKP o gün Annan Planı'nı desteklerken, işgali savunamayan gücün başta Rauf Denktaş ve Ergenekon "hayır" diyerek

Kıbrıslıların birlikte yaşama iradesine savaş açmıştı.

7 yıl sonra ise AKP, Rauf Denktaş'ın ardılları ile kol kola. Adanın "Türklüğünden" bahsediyorlar. İşgali savunuyorlar. İşgalcilere karşı on yıllardır direnen Kıbrıslı emekçilere utanmazca saldırıyorlar.

Başbakan Erdoğan, Mısır'da statükoya karşı, ama Kıbrıs'ta statükodan yana. Tıpkı Kürdistan'da Kürt halkının eylem ve baskı altında yaşamasını savunduğu gibi, Kıbrıslıların karşısına da kibirli bir sömürgeci olarak çıkıyor.

Türkiye'de Ergenekon'a ve darbecilere karşı olmakla övünüyorlar. Kıbrıs'ta ise eli kanlı katillerle, Ergenekoncularla, ajan provokatörlerle birlikte işçilere, emekçilere ve sosyalistlere saldırıyorlar.

AKP, muhafazakar bir sermaye partisi olarak statükoyla uzlaştı, statükonun bir parçası oldu. Kıbrıs'ta görüldüğü gibi

statükoyu CHP'li ırkçılardan MHP'li faşistlerden bile daha kararlı savunuyor. Erdoğan, Cemil Çiçek ya da adaya atanan sömürge memuru gibileri diğerleriyle birleştiren ortak nokta hepsinin Türk milliyetçisi olmasıdır. Milliyetçilik en büyük gericiiktir.

Ancak Tunus'un, Mısır'ın, Yemen'in, Cezayir'in gösterdiği bir gerçek var: Statüko her yerde yıkılıyor. Milyonlar değişim istiyor. Kıbrıs'ın Kuzey'inde AKP hükümetinin sömürgeciğine karşı yürütülen mücadele elbette kazanacaktır! Devrimci sosyalistler Kıbrıslı sınıf kardeşlerinin haklı mücadelesini Türkiye işçi sınıfına anlatmalı ve milliyetçiliğe-şovenizme- işgale karşı mücadeleyi yükseltmelidir. AKP'nin de işgali savunamayan tüm siyasetlerinde sonu işçilerin mücadelesiyle gelecektir.

Volkan Akyıldırım

Kıbrıs işçi sınıfı boyun eğmiyor: 2 Mart'ta genel grev var!

Türkiye'nin işgali altındaki Kıbrıs'ın Kuzey bölgesinde işgalcilere karşı direniş büyüyor.

On binlerce Kıbrıslı emekçi 28 Ocak'ta Lefkoşa'daki İnönü Meydanı'nda toplanmış ve özgürlük için isyan etmişti. 28 Ocak Toplum Varoluş Mitingi işgal altındaki bölgede örgütlü olan sendikaların oluşturduğu Sendikal Platform tarafından gerçekleştirilmişti.

28 Ocak mitingi ekonomik dayatmalara karşı 7 işyerinde süren grevlerin üzerine gelmişti.

Kıbrıslı emekçilerin durmaya niyeti yok. İşgalci Türkiye Cumhuriyeti adına Kıbrıslıları aşağılayan AKP hükümetinin, Ergenekoncu Denktaş'ın ardıllarının kurduğu kukla UBP hükümetinin ve faşist sürülerinin tehditlerine kimse boyun eğmiyor.

Sendikal Platform 2 Mart'ta genel grev kararını aldı.

2 Mart'a kadar bir çok eylem gerçekleştirilmeyi planlayan Kıbrıs sendikaları, o gün üretimi durduracak ve on binlerce işçi sokaklara dökülecek.

Kıbrıslı sendikalar yaşam koşullarına, Ankara'nın dayatması olan kemer sıkma politikalarına, sömürgeci zihniyete isyan ediyor.

Resmi ideolojinin yalanları

Kıbrıs "yavru Vatan" değildir. Kıbrıs'ın Kuzeyi Türkiye'nin 1974'ten bu yana askeri işgali altındadır.

Kıbrıs bölünmemiştir, işgal edilmiştir. KKTC hiçbir meşruiyete sahip olmayan bir korsan devlettir ve varoluşu nedeni adadaki işgali daimi kılacaktır.

Kıbrıs "Türk yurdu" değildir. "Kıbrıs Türklüğü" yoktur, Kıbrıslı Türkler vardır. Kıbrıslı Rumlar ve Türklerin bir arada yaşamasını yok etmek, 1958'den itibaren Türk kontrgerillasının hedefi olmuştur.

"Kıbrıs Rum Kesimi" diye bir şey yoktur. Kıbrıs Cumhuriyeti vardır.

Kıbrıs'ın işgali ve bugüne dek yarattığı gerginlik, baskı ve savaş ortamı başından itibaren Kıbrıslıların tepkisi ve direnişi ile karşılanmıştır.

Türk devleti ve işgalci ordusu adada hiçbir toplumsal desteğe ve meşruiyete sahip olmadığı için Türkiye'den sistematik göçlerle adada nüfus yapısı değiştirilmiştir. Uluslararası hukuk bu durumu "savaş suçu" olarak tanımlar.

İşgal altında yaşam Kıbrıslılar için çekilmezdir. Türkiye'nin uydusu haline getirilen ekonomi sonucu işçiler ve emekçiler her geçen gün daha da yoksullaşmıştır. İşgalciler adayı kara para aklama, uyuşturucu, silah kaçakçılığı ve kumarhaneler merkezi haline getirmiştir.

Kıbrıslıların bir arada yaşama, kendi geleceklerine yön verme iradesi baskı ve zorbalıkla engellenmektedir. Sürekli gerginlik politikalarına milliyetçilik ve şovenizm eşlik etmiş, çatışma ve savaş tehdidi barış isteyen Kıbrıslıların karşısına konulmuştur.

Devrimci sosyalistler Kıbrıs'ın Kuzeyi'nde Türk ordusunun işgalini derhal son bulmasını istiyor!

sosyalist işçi'ye abone olun

marksist.org devrimci, antikapitalist internet portalı

- Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan,

DSİP'e katılın, sosyalizme güç verin

• devrimci sosyalizme güç ver

• başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Tahrir'den fal

- ➔ 30 yıllık diktatörlük 18 günde yıkıldı
- ➔ Milyonlarca insan gösterilere katıldı. Göstericiler polisi ve Mübarek'in karşı devrimci çetelerini yenilgiye uğrattı
- ➔ Çok sayıda fabrikada ve işyerinde işçiler greve çıktı
- ➔ Grevci işçiler Mübarek'in devrilmesinin yanı sıra sendika hakkı ve ücret artışı istiyor
- ➔ Mübarek'in arkasından ordu yönetimi el koydu
- ➔ Devrimciler şimdi "Tahrir'den fabrikalara" sloganını öne çıkarıyorlar

18 günlük bir mücadele sonunda Mısır'da halk kazandı. Mübarek önce yetkilerini kısa süre önce tayin ettiği Başkan Yardımcısı Ömer Süleyman'a devretti, ertesi gün milyonlarca insan gösteri yaparken Ömer Süleyman Mübarek'in çekildiğini yerine Yüksek Askeri Komisyon'un geçtiğini ilan etti.

Mısır devrimi tam da devrimci sosyalistlerin daima ön gördüğü gibi kendiliğinden başladı ve gelişti. Tunus'ta da süreç benzer bir biçimde oldu.

Kimileri bu durumun marksist teorinin dışında bir gelişme olarak niteliyor. Oysa Lenin, Rosa Lüksemburg gibi marksist hareketin önde gelen isimleri bütün büyük kitle hareketlerinin beklenmeyen bir biçimde ve beklenmeyen bir zamanda başladığını anlatır.

Sadece stalinistler devrimi partinin eylemi ya da partinin silahlı örgütlenmesinin eylemi olarak görürler.

Bu nedenle en baştan beri stalinistler bir yandan Tunus ve Mısır sokaklarındaki mücadeleyi ve heyecanı görüp kendileri de heyecanlandılar ama aynı zamanda hareketin "disiplinsiz", "örgütsüz", "hedefsiz" ve devrimci sloganlarda yetersiz olduğunu düşünüp dudak kıvrıldılar.

Stalinist küçük burjuva solu aynı zamanda her iki ülkedeki devrimlerde de politik İslam'ın duruma hakim olması kuşkusuz ile bu devimleri tanımakta zorlandılar.

Oysa bütün devrimler hemen hemen aynı yolu izler. Büyük yığın hareketleri bir merkezi,

otoriterinin çağrısı ile başlamaz ve çok zaman da merkezi bir örgütün denetiminin, etkisinin dışında gelişir.

Örneğin 1917 Şubat Devrimi kimsenin beklemediği bir anda başladı ve gelişti.

Devrimin arkasından kurulan ilk hükümet çeşitli küçük burjuva ve liberal partilerin koalisyonu oldu.

1917 Ekim Devrimi'ne kadar durum böyle devam etti. Şubat ile Ekim arasındaki 8 aylık dönemde ikili bir iktidar yaşandı. Yukarıda merkezi hükümet aşağıda işçilerin örgütlenmeleri, fabrika komiteleri, sendikalar ve sovyetlerin etkisi, iktidarı vardı.

Mısır Devrimi'nde açık ki devrimci bir parti yok. İşçilerin ve emekçilerin mücadeleleri içinde yer edinmiş, işçi ve emekçileri önümüzdeki dönemde yönlendirecek, örgütlenmelerini hızlandıracak böyle bir partinin olmaması Mısır ve Tunus Devrimlerinin en önemli eksikliği.

Ne var ki işçi yığınlar mücadele içinde öğreniyorlar ve örgütleniyorlar.

Diktatörlüklerden kurtulmak şimdi Mısır ve Tunus emekçileri için rüyadan uyanmak gibi.

Ancak, Mısır'da 2000'li yıllar boyunca bir dizi işçi mücadelesinin yaşandığını unutmamak lazım. Bu mücadeleler daha çok ekonomik talepler çerçevesinde olmasına rağmen diktatörlüğe karşı da önemli mevzilerin kazanılmasına yol açmıştı.

Mısır Devrimi'nin özellikle son günlerinde grev hareketinin Mısır'ın her yerine yayılmasında bu

grev dalgalarının büyük bir katkısı vardı.

Şimdi grevler sürüyor. İşçiler hem Mübarek'in yerine ordunun, Yüksek Askeri Komisyon'un geçmesini yetersiz buluyorlar hem de ekonomik ve demokratik taleplerini sürüyorlar.

Örgütlenme özgürlüğü, özellikle de özgür sendikalar kurma hakkı işçi mücadelelerinin önemli taleplerinden birisi.

İşçiler bir yandan da ekonomik taleplerini sürüyorlar, ücret artışı istiyorlar.

Bir başka işçi talebi de yolsuzluklara bulaşmış fabrika ve sendika yöneticilerinin görevlerinden alınması.

Bu aşamada ordunun grevlere, grevci işçilere saldırması çok zor. Ordu daha çok uzlaşma yoluyla hareketi geri itmeye çalışıyor. Ancak giderek büyüyen ve yayılan grev hareketinin istekleri karşılanmadan kolay kolay geriye itilemeyeceği de açık.

Bu durumda Yüksek Askeri Komisyon'un işçi taleplerini karşılamaktan başka çaresi yok. Bu durumda belki bir dizi greve son vermek mümkün ama biten grevlerin yerine hemen yenileri başlayacaktır. Dolayısıyla işçiler kazanımlarla ilerleyecektir.

Kısacası Mısır ve Tunus'ta yaşanan devimler marksistler için yeni bir şey değil ama stalinistler için ise teorilerinin bir kez daha gözlerinin önünde çökmesi demek.

Devrimci marksistler Mısır ve Tunus devrimlerini gelenekleri doğrultusunda izleyecektir.

birikmalara

Mısır'daki 27 Mayıs mı?

Mısır'da 18 günde Mübarek diktatörlüğünü deviren ayaklanma, Türkiye'deki ulusalçı çevreler tarafından "Mısır'ın 27 Mayıs'ı" şeklinde yorumlandı. Bu durum, tarihi "ihtilâl" olarak adlandırılan askeri darbelerle dolu olan Türkiye'de, cuntalarla devrimler arasındaki farklar konusunda yaratılan kafa karışıklığının devam ettirilmek istendiğini gösteriyor.

27 Mayıs 1960'ta gerçekleştirilen askeri darbe, aşağıdan örgütlenen kitlesel bir harekete yaslanmıyordu. 1950'lerin sonlarına doğru, ülkeyi yıllarca diktatörlükle yöneten CHP ile çok partili rejime geçildikten sonra kemalizmin ilk alternatifi olarak arka arkaya üç seçimden galibiyetle çıkan DP arasındaki gerilim yükseliyordu. Ülkenin dört bir yanında mitinglerde CHP'lilerle DP'liler kavga ediyor, bazı siyasetçilerin seyahatleri güvenlik gerekçesiyle iptal ediliyordu. Ancak siyasi iktidara karşı sokakta yürütülen muhalefet, 2007 yılında bir darbeye zemin hazırlamak için düzenlenen Cumhuriyet Mitingleri kadar dahi yoğun değildi. Üstelik

CHP, adaletsiz seçim sistemi sonucunda mecliste yeterince temsil edilemeyip Demokrat Parti'ye muhalefet edemediğinden, parlamento dışı yolları kullanacağını belli ediyordu. 1960'a giden dönemde askeri darbe olabileceği kamuoyunda açıkça konuşuluyordu.

Empyalizme ve ABD'ye karşı bir zafer olarak gösterilen 27 Mayıs'ı yapan subayların çoğu bizzat CIA'in tezgahlarında yetişmişti. Milli Birlikte Komitesi adına darbe bildirisini okuyan Alparslan Türkeş, daha sonradan işçilere, Kürtlere, Alevilere ve tüm ezilenlere kan kusturacak olan faşist parti MHP'nin kökenlerini örgütleyecekti.

Mısır'da olanların ise 27 Mayıs'la hiçbir alakası yok. Tunus Devrimi'nin de etkisiyle 25 Ocak'ta sokaklara dökülen milyonlarca kişi, 30 yıllık diktatörlüğün ve sıkıyönetimin yıkılması için Mübarek'in istifasını istiyordu.

Tahrir Meydanı 18 gün boyunca festival alanı gibiydi. Hareket gitgide büyüdü. İlk günlerde tüm Mısır'da 8 milyon kişinin sokaklara çıktığı söylenirken, bu sayı daha sonra 10 milyona,

Mübarek'in devrilmesine yakın günlerdeyse 18 milyona kadar çıktı.

Kahire, İskenderiye ve Süveyş'te yoğunlaşan bu kitlesel mücadele dalgasına, işçi sınıfı da üretimi durdurarak katılmaya başladı. Mübarek'i devirmek için mücadele eden milyonlarca sıradan insan, bu esnada hayatın işleyişini de eline geçirmeye, gıdadan sağlığa, temizlikten savunmaya birçok ihtiyacı giderecek komiteler kurmaya başladı.

Mısır Devrimi, kitlelerin siyaset sahnesine çıkarak hayatlarının kaderini eline almaya başladığı, kapitalist toplumun mevcut iktidarına karşı alternatif bir iktidarın nüvelerini oluşturduğu, gerçek bir devrim.

Milyonlarca ezilenin aşağıdan mücadelesiyle bir diktatörü devirmeyi başardı.

27 Mayıs ise "Kemalist devrim" in korunması için yapılmış bir askeri darbeydi.

Bu ikisinin alakasını kuranlar, Mısır Devrimi'ni Türkiye siyasetindeki kendi elitist görüşlerine alet etmek için manipülasyona başvuruyor, her zaman olduğu gibi tarihi yeniden yazıyorlar.

İran'da diktatörlüğe karşı mücadele sokakta

İran'da 2009'da bastırılan ayaklanmalardan sonra en büyük gösteri bugün yapıldı. Binlerce İranlı Mısır ve Tunus halklarıyla dayanışma gösterilerine katıldı. Gösteri yasağının devam ettiği İran'da basın olayları izlemesi engellendi ve eylem alanlarında iletişim hatları kesildi. Polis, başkent Tahran'da onlarca aktivisti gözaltına aldı.

14 Şubat Pazartesi günü yapılan yürüyüşe Mısır ve Tunus'taki devrimci dalganın etkilediği binlerce kişi katıldı. Başta sessiz bir yürüyüş yapılması planlanıyordu. Yürüyüş yapılacağı haberi duyulduktan sonra kolluk kuvvetleri diktayı korumak için sıkı tedbirler aldı. Tahran, Şiraz ve İsfahan'da polis eylemcileri dağıtmak için göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su kullandı. Yapılan açıklamada gösterilerin "hükümet karşıtı" eylemler için bir strateji olduğu ve bu olasılık sebebiyle polis tarafından engellendiği belirtildi.

Muhalef lider Mir Hüseyin Musavi'nin evi eylemlere katılmaması diye gün boyu polis ablukasında kaldı ve internet, cep ve sabit telefon hatları kesildi. Muhalefet liderleri perşembeden bu yana evlerinde polis gözetimi altında bulunuyor.

Eylemlere katılan aktivistlerin söylediklerine göre eylem yapılan bazı noktalarda cep telefonu sinyalleri kesilerek iletişim engellenmeye çalışıldı. Tüm engellemelere ve polis şiddetine rağmen İranlılar Mısır ve Tunus halklarına desteklerini gösterdiler. Meydanlarda eylemler boyunca "Özgürlük" sloganları atıldı, politik tutukluların serbest bırakılması istendi ve "Diktatörlüğe artık son" denildi.

Tunus ve Mısır'ı anlamak için 2 önemli kitap

1. Endonezya Devrimi
2. İran'da devrim ve karşı devrim

Z Yayınları
Sosyalist İşçi Satıcılarından
isteyebilirsiniz

MISIR DEVRİMİ'NİN DERSLERİ

27 Şubat Pazar - Taksim Hill Otel Saat - 14.00-17.00

Konuşmacılar:

Judith Orr (Tahrir Meydanı tanığı-Socialist Worker gazetesi editörü)

İşin Eliçin (Aktivist, gazeteci)

Doğan Tarkan (DSİP Genel Başkanı)

SDP'liler serbest bırakılsın!

"Devrimci Karargah operasyonu" adı altında gözaltına alınan Sosyalist Demokrasi Partisi Genel Başkanı Dr. Rıdvan Turan ve SDP yöneticileri beş aydır tutuklu. 5 ay sonra açıklanan iddianamede ise SDP yöneticilerine dönük suçlamaların bütünüyle düzmece iddialar olduğu ortaya çıktı.

SDP'lilere yönelik suçlamaların kaynağı bir PKK itirafçısı.

SDP'nin yayın organlarında yayınlanmış ve herkesin rahatça ulaşabileceği metinler birer "doküman" olarak gösteriliyor.

İtirafçının suçlamalarına dayanan savcılara göre 1 Mayıs gösterileri, protesto eylemleri, basın açıklaması yapmak suç!

12 Eylül ilk idamı olan Necdet Adalı'nın katledilmesini protesto etmek Başbakan Erdoğan'a serbest ama SDP'liler bunu yapınca suç oluyorum.

Kızıldere'de kontrgerillanın katlettiği devrimcileri anmak gibi Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idamlarını protesto etmekte suç!

Düzmece iddialarla tutuklu bulunan SDP Genel Başkanı Dr. Rıdvan Turan'ın ve SDP yöneticilerinin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

İşkencede katledilen devrimciyi anmak suç, katilleri selamlamak suç değil!

Dersim'de düzenlenen bir etkinliğe katılan türkücü Pınar Sağ ve ozan Mehmet Özcan hakkında Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından "suçu ve suçuyla övdüğü" gerekçeyle dava açıldı. Pınar Sağ ve Mehmet Özcan düzenlenen etkinlikte Dersim'de vurulup Diyarbakır Cezaevi'nde işkenceyle katledilen TKP/ML-TİKKO kurucusu İbrahim Kaypakkaya'yı övmekle suçlanıyor. 2009 yılında cumhuriyet savcısı tarafından yazılan iddianamede Savcı Mehmet Gümüş tarafından Sağ'ın iki yıl hapsi istendi.

İbrahim Kaypakkaya'nın "faşist iktidara karşı her zaman dik durduğunu" söylediği için yargılanan Pınar Sağ başka bir etkinlikte "Kaypakkaya gibi ser verip sır vermeden siz Dersim halkını selamlıyorum" dediği için de hakkında dava açılmıştı.

Bugün CHP milletvekilleri, yazarlar ve "sanatçılar" açıkça darbeci Ergenekon Örgütü'nün propagandasını yaparken, DSP başta olmak üzere birçok parti ve kurum Ergenekon sanıklarının meclise sokabilmek için uğraş verirken, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu her fırsatta Silivri'ye selam gönderirken; bu sisteme karşı mücadele eden ve 12 Mart darbecileri tarafından ağır işkencelerle katledilen devrimci hareketin önde gelen isimlerinden İbrahim Kaypakkaya'yı övdüğü için sanatçıların suçlanması çifte standarttır.

Suzan Zengin'e Özgürlük!

Özgür Gelecek gazetesi Kartal Büro Temsilcisi Suzan Zengin, 1,5 yıldır hukuksuz bir şekilde tutuklu bulunuyor.

28 Ağustos 2009'da evi polisler tarafından basılarak gözaltına alınan Suzan Zengin, hakkında hiçbir delil olmadan bir komplo sonucu tutuklandı.

Suzan Zengin, uzun yıllardır Kartal'da devrimci-sosyalist basın kimliği ile gazetecilik yapıyordu. Suzan Zengin, devrimci-demokrat kamuoyu ve polis tarafından da tanınıyordu.

Keifi bir şekilde tutuklu kaldığı süre içerisinde yalnızca bir kere hâkim karşısına çıkan Suzan Zengin'in son duruşması 15 Şubat'ta Beşiktaş 10. Ağır Ceza Mahkemesinde görülecek.

Sosyalist basın, sosyalist gazeteciler üzerindeki baskılar son bulmalıdır. Suzan Zengin'e özgürlük!

Kapitalizm küreseldir, devrim de!

Tunus ve Mısır devrimleri küçümsemeye çalışanların çoğu devrimleri sadece ülkelerindeki iç dinamikleri ile değerlendirmeye çalışıyorlar. Bu, marksist bir bakış açısı değil. Marksistler dünyayı ve sistemi bir bütünlük olarak algıladılar. Bunun anlamı tek tek ülkeler içindeki somut koşulları gözden gelinmesi değildir ancak marksistler açısından her ülkedeki farklı koşulları, özgünlüklerin dayandığı bir doğal sınır vardır; kapitalizm.

Diyaletik materyalizm

Karl Marks, dünyayı anlamak için diyaletik materyalist yöntemi geliştirmişti. Bu yöntem dünyayı bir bütünlük olarak algılamamın anahtarını sunar. Marks, Hegel'i izleyerek "dünya-tarihsel" kavramını kullanır. Bu sistemin hem dünya ölçeğinde hem de tarihsel olduğunun altını çizen bir kavramdır. Marksistler, kapitalizmin dünya ölçeğinde niteliğini ve tarihselliğini bir arada ele alırlar. Diyaletik materyalizm, tekil olayları bir bütünlük içinde birbirleriyle ilişkili parçalar olarak ele alır. Hiçbirinin bağımsız bir var oluşu yoktur.

Bileşik ve eşitsiz gelişim

Sermaye, belirli sınırlar içine sıkışıp kalmaz. Kapitalizm, rekabete dayalı bir sistemdir. Rekabet yüzünden kapitalistler sürekli yeni yatırımlar yapmak, rakiplerinin önüne geçmek zorundadırlar. Bunun sonucu olarak sermaye genişlemeye başlar. Sürekli genişleme eğiliminde olan sermaye, bir yandan sınırları bir ulus-devlete yaslar; bir yandansa sürekli olarak yayılmaya çalışır. Emperyalizm adı verilen olgu, ulus devletleriyle bütünleşen tekelleşmiş sermaye gruplarının genişleme amacıyla birbirleriyle rekabetini anlatır. Bu rekabet dünya çapındadır.

Kapitalizm tüm dünyayı sarmıştır, ancak her yerde aynı gelişmişlik seviyesinde değildir. Troçki, buna kapitalizmin bileşik ve eşitsiz gelişim yasası adını vermektedir. Buna yasaya göre kapitalizm her yerde aynı anda ancak eşitsiz gelişir. Almanya'nın kapitalist gelişmişlik düzeyiyle, Tunus'un kapitalist gelişmişlik düzeyi eşit değildir. Bu, kapitalizmin bir aşaması olan emperyalizmin dünya çapında örgütleniş biçimidir.

Egemen fikirlerin zayıflaması Kapitalizmin küresel niteliği Tunus ve Mısır devrimlerinin niçin sadece kendi iç dinamikleriyle açıklanamayacağını ve niçin tüm dünyadaki ezilenleri ilgilendirdiği-

ni açıklar. Kapitalist devletler kendi aralarındaki rekabete rağmen benzer egemen fikirlere yaslanırlar. Bu fikirlerden en önemlisi, sistemin çok güçlü olduğu ve asla yıkılmayacağı yönündeki yanılsamadır.

Dünyanın herhangi bir yerinde kitlelerin bu yanılsamayı kırarak, kendi kaderlerini değiştirmek için harekete geçmesi öncelikle dünyanın diğer yerlerinde egemen fikirleri zayıflatır. Bir devrimin mümkün olduğu, kitlelerin kendi kaderlerini ellerine almasının imkânsız olmadığı görülür. Bu fikirlerin zayıflaması tüm ülkelerin egemen sınıflarını etkiler.

Tunus ve Mısır devrimleri hiçbir şey başaramadıkları farz edilse bile, dünyanın dört bir yanındaki ezilenlere bir devrimin mümkün olduğunu gösterdikleri, egemen fikirleri zayıflatmaları için önemlidir.

Mısır'daki rejimin en önemli gelişmiş kapitalist müttefiki ABD'nin başkanının aslında Mübarek'in devrilmesini istemeyen, halkın yanındaymış gibi konuşmalar yapmasını, hareket ilerledikçe tavır değiştirmesinin sebebi işte budur. Kendi meşruyetini kaybetmek istemeyen Obama yönetimi, hareket ilerleyip geliştikçe tavır değiştirmiştir.

Benzer bir şey Arap coğrafyasındaki diğer ülkelerde gerçekleşti; Tunus ve Mısır'daki dalgadan ürken egemen sınıflar, benzer ayaklanmaları engellemek için hızla reformlara giriştiler. Bilgi Üniversitesi'nden Hale Akay'ın dediği gibi "önleyici demokrasi" adını atılmaya başlandı. Libya diktatörü Muammer Kaddafi, ülkesinde halkın gösteriler düzenlenmesi hâlinde kendisinin de gösterilere katılacağını bile açıkladı!

Birbirini tetikleyen devrimler

Devrimler, sıradan dönemler değildir. İdeolojik olarak egemen sınıf fikirlerinin zayıflamasıyla başlamasıyla beraber diğer ülkelerde de benzer hareketleri tetikledikleri tarihte sıkça görülmüştür. 1917 Ekim devrimi sonrasında dünyadaki pek çok ülkede özellikle de Avrupa'da

"Burjuvazi, dünya pazarını sömürmek yoluyla tüm ülkelerin üretim ve tüketimini kozmopolitleştirdi. Gericilerin çok üzülecekleri biçimde ulusal zemini sanayinin ayağının altından çekiverdi. En eski ulusal sanayiler yok edildi ve hâlâ her gün yok ediliyor. Her uygar ulusun bir yaşamsal sorun olarak ithal etmesi gereken ve artık yerli hammaddeyi değil en uzak bölgelerin hammaddelerini işleyip, mamulünün de yalnız kendi ülkesinde değil dünyanın her yerinde birden tüketildiği yeni sanayiler, o eski ulusal sanayileri bir kenara itiyor." **Marks ve Engels, Komünist Manifesto (1848)**

Can İrmak Özınar

Yemen'de özgürlük isteyen halk sokakta!

Tunus ve Mısır'daki diktatörleri deviren hareket Yemen'de özgürlük isteyenlere de ilham veriyor. Hareketin ülkesine sığınmasından korkan diktatörler tavizler ve reformlarla kurtulmaya çalışıyor. Yemen bölgesindeki en yoksul ülkelerden biri. Ülkedeki işsizlik oranı yüzde 40. Ülkenin 21 milyonluk nüfusunun yüzde 45'i günde 2 doların altında gelirle yaşıyor. Yemen'in başında bulunan Ali Abdullah Salih ülkedeki onbinlerce insanı öldürmüştü bir katil ve ABD'nin bölgedeki en sıkı müttefiki. 2 Şubat günü ülkeyi 1978'den beri yöneten diktatör 2013 seçimlerinde aday olmayacağını açıklamak zorunda kaldı. Ancak hareketin gölgesinin bile kazanımlara yol açtığını gören Yemenliler sokağa çıkmakta gecikmedi. Ülkedeki hareket işçilerin çoğunlukta olduğu sanayi şehirlerinde yoğunlaşıyor. 3 Şubat günü 20 binden fazla kişi sokağa çıkarak Salih'in hemen istifa etmesini istedi. 14 Şubat Pazartesi günü yapılan gösterilerde ise protestoculara Salih'in destekçileri kırk şişelerle ve hançerlerle saldırdı. Polis ise havaya ateş açtı. Ancak hareket devam edecek gibi gözüküyor.

Bahrein'de krala karşı ayaklanma

Tunus ve Mısır devrimlerinin başlattığı isyan dalgası Bahrein'de. Kral Kral Namad bin İsa El Halife yönetilen küçük bir ada ülkesi Bahrein'in güney batısında köylerde halk demokrasi ve özgürlük isteğiyle protesto gösterilerine başladı.

14 Şubat günü başlayan gösteriler, bundan 9 yıl önce El Halife Krallığı bir dizi demokratik reform yapmış, ancak bu reformlar kâğıt üstünde kaldı. Kral, seçilmiş bir meclis oluşturmuştu, ancak yetkilerinin çoğunu yani iktidar meclise devretmemişti. Sokağa dökülen binlerce insan Kraldan yetkilerinin seçilmiş parlamentoya devretmesini istiyor. Protesto gösterileri Şii köylerinde başladı. Bahrein'in 1.234.596 kişilik nüfusunun yüzde 70'ini Şiiler Sünni azınlığın temsilcilerinin iktidarı tarafından ayrımcılığa uğruyor. 21. yüzyılın az sayıda monarşisinden biri Bahrein'de değişim, devrim dalgası ile geliyor.

Cezayir'de askeri diktatörlüğe karşı direniş büyüyor

Ortadoğu'yu sarsan değişim dalgası Cezayir'deki kitleleri de harekete geçirdi. Ülkedeki muhalefet hareketi her cumartesi sokağa çıkarak hükümeti düşürmeyi hedefliyor.

Özgürlük için sokağa çıkan Cezayirli devlet meydanı okumak konusunda oldukça cüretli davranıyor ve bunun için kazanım elde edebiliyor.

Cezayir'in ülkeyle aynı adı taşıyan başkentinde 1992'de sıkıyönetim ilan edilmesinden bu yana gösteri yapmak yasak. Ancak göstericiler yoğun polis

kuşatmasına rağmen 12 Şubat günü Cezayir şehrindeki 1 Mayıs Meydanı'nda toplandı ve ülkenin başkanı Bouteflika'nın istifasını talep ederek "Bouteflika Defol!" sloganı attılar. Göstericiler ellerinde Mübarek'in istifasının manşet olduğu gazeteler vardı.

Cezayir ise son Mısır gibi olmasından oldukça çekiniyor. Cuma günü Mübarek'in gidisini kutlamak isteyenlere izin verilmemişti. Göstericiler karşı 1 Mayıs Meydanı'na 30.000 polis yerleştirilirken

binlercesi de hazır bekletildi. Hükümet bir yandan sokağa çıkanlara karşı baskı uygularken diğer yandan da hareketi bölmeye çalışıyor.

12 Şubat'taki gösteride devlet başkanı yanlısı bir grup da gösteri yaptı. Ayrıca hükümet bazı reformlarla halkı yatıştırmaya çalışıyor. Bunlardan sonuncusu ülkede 1992'den beri varolan olağanüstü halin kaldırılması. Dışişleri Bakanı, Olağanüstü Hal'in Birkaç gün içinde kaldırılacağını söyledi.

Cezayir'in diğer

Ortadoğu ülkelerinden önemli bir farkı 20 yıl boyunca ülkede yaşanan ve 250 bin kişinin ölümüne yol açan iç savaş deneyimi. Cezayir'de savaşın yakın hatıraları ve ordunun yapısının farkı olayların Mısır'daki gibi bir halk ayaklanmasına dönüşmemesi ihtimalini arttıyor. Ancak halkın sokağa çıkması bir ayaklanma boyutuna dönüşmesi bile halkın ekonomik ve politik mücadelesinin gelişmesini sağlayabilir.

Onur Devrim Üçbaş

Yunanistan: Sağlık ve belediye işçileri grevde!

Yunanistan'da sosyal-demokrat Papandreu hükümetinin kesintilerine, Avrupa birliğinin ve IMF'nin mali dayatmalarına karşı mücadele sürüyor. Ülkedeki 10 Şubat'ta yapılan grevin ardından bu kez sağlık çalışanları mücadeleye liderlik ediyor. 4 Şubat'ta sağlık çalışanları "Loverdos Yasası"na karşı süresiz greve başladılar. Aynı zamanda sağlık emekçileri Sağlık Bakanlığı'nı işgal ettiler. Bundan sonraki genel grev 23 Şubat'ta yapılacak. Ülkedeki diğer sendikalar da eylemlere ve grevlere devam ediyor. Atina'daki kamu ulaşımı işçileri yaptıkları grevleir yasadışı ilan edilmesine karşı iş durduruyor. Metro ve tramvay işçileri de bu eylemlere destek veriyor, sabah 11 ile akşam 16 arasında çalışmıyorlar. Sağlıkçıların grevine destek veren eczacılarda greve giderken, avukatlar davalara çıkmayı reddediyor.

26 Şubat 2011 Cumartesi, Taksim Hill Otel, İstanbul

SAVAŞSIZ BİR DÜNYA İÇİN ULUSLARARASI BULUŞMA MIDPOINT FOR A WORLD WITHOUT WAR HEVDİTİNA JI BO ÇİHANEKE BÊ ŞER

11.00 – 11.30: Açılış konuşmaları

Abdullah Demirbaş (Diyarbakır Sur İlçesi Belediye Başkanı)
Ufuk Uras (BDP İstanbul Milletvekili)

11.30 – 13.00: Önce Barış

Şenol Karakaş (Küresel BAK)
Maya Arakon (Öğretim Üyesi)
Ronay Önen (Öğretim Görevlisi)
Hanım Tosun (Kayıp Yakını)
Sezal Temelli (Bir Göz de Sen Ol İnisyatifi)
Ümit Şahin (Küresel BAK)

14.00 – 15.00 Ortadoğu'da Diktatörlükler,

İşgal ve Toplumsal Barış Mücadelesi - Mısır Deneyimi

Judith Orr

(Tahrir Meydanı Tanığı, İngiltere,
Stop The War Coalition / Savaşı Durdurun Koalisyonu)

Moderatör: Yıldız Önen (Küresel BAK)

15.30 – 17.00 NATO'ya, Silahlanmaya ve Füze Kalkanına Hayır

-Ariel Denis (Fransa – La Paix - Barış Hareketi Eşbaşkanı)
- Reiner Braun (Almanya, Uluslar. NATO Karşıtı Çalışma Ağı Başkanı)
- Nilüfer Uğur Dalay (Küresel BAK)
- Arif Ali Cangı (Küresel BAK)

Moderatör: Kerem Kabadayı (Küresel BAK)

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarını kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilmez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalist kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistlerin insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böyle bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına çalışmasına omuz veriece çağırıyoruz.

dsip.org.tr

ziyaret ediniz

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazışları
Müdü: Volkan Tamusta ■ Adres: Nail Bey Sokak,
No: 9/15 Kadıköy / İstanbul ■ Baskı: Y6n Matbaacılık:
Davutpaşa Caddesi, Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat: 3, No:
366, Topkapı İstanbul-0212 544 66 33 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Petrol

Savaşların nedeni

Enerji sektörü dünyanın en büyük sanayisi. Yılda 3 trilyon dolarlık bir sektör. Onu izleyen, ikinci sektör gıda ve yıllık cirosu 1.7 trilyon. Neredeyse yarısı kadar küçük.

Enerji sektörünün en önemli sanayisi petrol. Dünya yılda 30 milyar varil petrol tüketiyor. Petrol tüketimi her yıl yüzde 2.2 oranında artıyor. 1970'de dünya petrol tüketimi günde 47 milyon varil iken 2007'de bu rakam günde 86 milyon varile çıktı. 2030'da dünya petrol tüketiminin günde 118 milyon varile ulaşacağı tahmin edilmekte.

Böyle giderse önümüzdeki 40-50 yıl içinde dünya petrol rezervleri sona erecek. Petrol üzerine giderek daha şiddetlenen politik mücadelenin başlıca nedeni bu. Çünkü dünyanın bilinen petrol rezervi 1.293 milyar varil.

Dünyanın en büyük şirketlerinin yarıdan çoğu petrol ve enerji şirketlerinden oluşuyor.

Dünya petrolünün dörtte birini ABD kullanıyor. Dünya petrolünün en büyük kısmı ise Ortadoğu'da üretiliyor ve gelişmiş sanayi ülkelerine yollanıyor.

Ortadoğu aynı zamanda dünya petrol rezervlerinin en büyük kısmına sahip.

İrak'ı, Suudi Arabistan, İran ve Körfez ülkelerinin petrol rezervleri çok büyük ve bunların bir kısmı yüzye yakın oldukları için çok kolay üretilebilen rezervler.

İşte Ortadoğu'yu Amerika ve Avrupa Birliği'nden sonra dünyanın en önemli ekonomik coğrafyası yapan bu özellikler.

Ortadoğu ülkeleri büyük petrol kaynaklarına sahip olmalarına rağmen ekonomik olarak güçsüz ülkeler. Hepsinde gelir adaletsizliği çok yüksek.

Çok ama çok küçük bir azınlık petrolden elde edilen gelirin en büyük kesimine el koyarken nüfusun geri kalan kesimi yoksulluğun pençesinde.

Gelir adaletsizliğinin bu kadar büyük olması nedeni ile de bütün Ortadoğu ülkelerinde diktatörlükler, baskıcı krallıklar var. Bir çok ülkede iktidarda olan diktatör yerini oğluna devrediyor ve ülke adeta bir krallık gibi yönetiliyor.

Ortadoğu, ABD'nin dışına Çin ve Japonya'nın da petrol kaynağı.

Çin petrol ihtiyacının yüzde 46'sını Ortadoğu'dan, Japonya ise yüzde 71'ini Ortadoğu'dan alıyor.

Avrupa ise petrol ve doğal gaz ihtiyacının

giderek daha fazla kısmını Rusya ve Norveç'ten elde ediyor.

Bu denli kritik bir ham madde olan petrol enerji sektörünü çok büyük ölçüde belirlerken dünyada bir çok ürünün fiyatlarını da belirliyor.

Petrol fiyatlarının artışı dünyada genel olarak fiyat artışına neden olurken petrol üreten ülkeler için gelir artıyor ama bu durum dünya ekonomisinde olumsuz bir

etki yaratıyor. Tersi bir durum ise petrol üreten ülkeler için ekonomilerin daralması, sıkışması anlamına geliyor.

Bu nedenle kurulduğu sırada dünya petrolünün çok büyük kısmını üreten 12 ülkenin kurduğu OPEC petrol üzerinde bir kartel yaratma çabası ama Rus ve eski SSCB coğrafyasındaki ülkelerin petrolü dünya pazarlarına çıktığından beri OPEC'in gücü giderek azalmakta ve Ortadoğu

ülkeleri için yeni bir durum.

Petrole olan bu giderek büyüyen bağımlılık Ortadoğu'ya da daha çok ilginin artmasına neden oluyor ve emperyalist güçler, dev şirketler arası rekabet bölgede daha da kızışıyor.

Petrol savaşları

SSCB'nin yıkılmasından sonra alt emperyalist ülkeler bölgesel egemenlik için harekete geçti. Irak bunlardan birisiydi. Önce ABD'nin desteği ile İran'a saldırdı ve uzun ve çok kanlı bir savaşa neden oldu. İran-İrak savaşının bitiminden sonra Irak bu kez Kuveyt'i işgal ederek bu ülkenin petrol gelirli savaşa açığını kapatmayı amaçladı ama bu emperyalistlerin hesaplarına uymadığı için 1. Körfez savaşı patladı.

ABD önderliğinde emperyalistler Irak'ın hallerini bitirdi. Irak Kuveyt'ten çekildi.

Ardından 2. Körfez savaşı çıktı. ABD ve İngiltere bölgesel üstünlüklerini pekiştirmek için Irak'a saldırdılar ve çok kanlı bir savaşa daha yol açtılar. Irak dize getirildi ve bölgesel bir güç olmasının öntü kesildi.

Şimdi bölgede 3 güç var: Türkiye, İran ve Mısır.

İran, 1979 Devrimi ile birlikte bölgede İslam devrimlerini kollamak ve ABD'nin bölgesel politikalarına karşı çıkmakta. Bu nedenle ABD ile İran'ın arası sık sık bir savaş noktasına kadar gerilemekte. Bu arada İran nükleer silah yapmaya çalışarak daha büyük bir tehdit haline gelmekte.

Mısır Ortadoğu'nun petrolü olmayan, yada önemsenmeyecek miktarda az petrole sahip 2-3 Arap ülkesinde birisi olmasına rağmen ABD'nin bölgedeki yapılanması içinde kilit bir role sahip.

Ne var ki 25 Ocak'ta başlayan ayaklanma ABD'nin bölgedeki bu en önemli müttefikini güç duruma soktu. Mısır şimdi emperyalistler açısından geleceği belli olmayan bir ülke.

İki petrosüz ülke olan Tunus ve Mısır devimleri emperyalistlerin bölgedeki yapılanmasını dağıtıyor. Bu iki devrim bütün bölgeye yayılma olasılığı ise emperyalistler için tam bir kabus.

ABD ve AB bu nedenle Mısır'da acil bir yönetim değişikliği istiyor. Aksi, takdirde Mısır'da sonu emperyalistler için belirsiz gelişmeler olabilir ki bu emperyalistlerin bölgede en son isteyecekleri gelişmedir.

Dünyanın en büyük 10 petrol şirketi

	Ülkesi	Üretim*
1. Exxon Mobil	ABD	2.542
2. Royal Dutch Shell	İng/Hollanda	2.220
3. Chevron Texaco	ABD	1.959
4. BP	İngiltere	1.931
5. Yukos	Rusya	1.507
6. Total Fina-Elf	Fransa	1.454
7. Lukoil	Rusya	1.200
8. Conoca Phillips	ABD	1.019
9. Surgutneftegas	Rusya	884
10. ENI	İtalya	857

(* 2003 yılında günlük milyon varil)

Dünyanın en büyük 10 şirketi

1. WallMart
 2. Royal Dutch Shell
 3. Exxon Mobil
 4. BP
 5. Toyota
 6. Japon Post Holding
 7. Sinopec
 8. State Grid
 9. AXA
 10. China Petroleum
- Dünyanın en büyük 10 şirketinin 6'sı petrol ve enerji şirketi.

OPEC ülkeleri

- Angola
Birleşik Arap Emirlikleri
Cezayir
Ekvator
İrak
İran
- Katar
Kuveyt
Libya
Nijerya
Suudi Arabistan
Venezüella

